

Sygn. akt I UK 542/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania S.S.

przeciwko Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Placówce Terenowej w T.

o prawo do odszkodowania - uznanie zdarzenia za wypadek przy pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 października 2017 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt V Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 marca 2016 r., sygn. V Ua (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. – w sprawie z odwołania S.S. przeciwko Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Placówce Terenowej w T. o prawo do odszkodowania – uznanie zdarzenia za wypadek przy pracy – oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z 15 lipca 2015 r., sygn. IV U (...), oddalającego odwołanie S.S. od decyzji organu rentowego z 26 września 2014 r., sygn. (...), odmawiającej ubezpieczonemu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy rolniczej.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego ubezpieczony zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano –

z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – że „skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na uchybienia poczynione przez Sąd II instancji polegające na braku wszechstronnej analizy istoty problemu wyrażającej się w przyjęciu, że skoro na etapie postępowania przed Sądem I instancji teza dowodowa w przedmiocie zastrzeżeń do opinii biegłej nie została skonstruowana w sposób precyzyjny, to deprecjonuje to możliwość podważania opinii biegłej w postępowaniu apelacyjnym, pomimo wniesionego w toku rozprawy zastrzeżenia do protokołu. Analiza sprawy nie daje jednak podstaw do takiego twierdzenia, gdyż w przypadku dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłej w sprawie mogłyby zostać wyjaśnione wątpliwości, w zakresie związku przyczynowo-skutkowego, które w opinii biegłej nie zostały wskazane w sposób precyzyjny. Fakt ten podnosił pełnomocnik skarżącego na etapie postępowania przed Sądem I instancji nie konkretyzując dokładnie zarzutów, ale wskazując, że opinia jest wewnętrznie sprzeczna. Wobec powyższego nie można zgodzić się z twierdzeniem Sądu II instancji, że opinia nie została skutecznie podważona. Konstatacja, że stwierdzenia skarżącego są jedynie polemiką z opinią sporządzoną przez specjalistę o niekwestionowanym poziomie wiedzy, praktyka z doświadczeniem klinicznym i jako takie nie prowadzą do jej podważenia są nieuprawnione, bowiem strona ma prawo do merytorycznej obrony swojego stanowiska tym bardziej, że sprawa dotyczy kwestii ubezpieczeń społecznych i skonfrontowanie wątpliwości i zastrzeżeń skarżącego z biegłym było konieczne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ubezpieczonego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności

wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście

nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zasadnicza wadliwość uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania rozpatrywanej skargi kasacyjnej polega na tym, że autor skargi kasacyjnej poprzestaje na twierdzeniach o oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej bez powiązania tych twierdzeń z konkretnie wskazanym przepisem (przepisami) prawa procesowego. Uzasadnienie wniosku nie uwzględnia ponadto zasadniczych ustaleń zaskarżonego wyroku w zakresie oceny spornej w sprawie kwestii – zasadności dochodzonego w sprawie roszczenia. Na podstawie dowodu z opinii biegłego neurologa Sady ustaliły, że praca przy wysiewie nawozu, którą rolnik wykonuje w swoim tempie nie jest szczególnym, wyjątkowym wysiłkiem fizycznym. Biegła nie znalazła podstaw do uznania tego wysiłku za nadmierny, mogący być przyczyną udaru mózgu skarżącego. W ocenie biegłej udar mózgu nie został wywołany przyczyną zewnętrzną. Wnioski opinii jako pełne, jasne i logiczne oraz znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym co do rodzaju pracy wykonywanej przez wnioskodawcę Sąd pierwszej instancji przyjął za podstawę ustaleń faktycznych. Sąd drugiej instancji wskazał, że opinia biegłego neurologa A.P. nie została w toku postępowania przed pierwszą instancją skutecznie zakwestionowana przez wnioskodawcę. W terminie zakreślonym przez Sąd pełnomocnik wnioskodawcy oświadczył w piśmie procesowym z dnia 19 czerwca 2015 r., że nie zgłasza żadnych uwag do opinii. W kolejnym piśmie procesowym z dnia 24 czerwca 2015 r. co prawda zmienił stanowisko, jednakże wnosząc o wezwanie biegłego na termin rozprawy nie zgłosił żadnych uwag, zastrzeżeń czy

pytań do biegłego, nie określił tym samym żadnej tezy dowodowej na jaką okoliczność i w jakim celu zgłasza wniosek o wezwanie biegłego na termin rozprawy. Na rozprawie w dniu 15 lipca 2015 r. również takiej tezy dowodowej nie przedstawił, nie zgłosił również żadnych merytorycznych uwag czy zastrzeżeń do opinii. Według Sądu drugiej instancji opinia biegłej została oparta o ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji w sprawie i znalazła w nim pełne odzwierciedlenie.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

as